

[Jørgen Jensen.]

kendsgerning, så længe vi herinde bestemmer, den skal kunne bruges, men ikke, når de, som har brug for den, vil bruge den. Det er disse forhold, der er baggrunden for, at arbejdsretten må fjernes, og at forligsmandsloven må fjernes, så længe man har et system, hvor man i øvrigt lader jungleloven råde i de kampe, som finder sted om fordelingen på arbejdspladserne.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Hr. Jørgen Jensen har stort set talt for sig selv, og det er jeg glad for. Andre har svaret ham, og det er jeg også glad for. Men hr. Jørgen Jensen kom til sidst med en bemærkning om, at forligsmanden var en slags bugtalerdukke, og det tror jeg nok vi skylder både den nuværende og tidligere forligsmænd at reagere over for.

Vi har i dette land – i øvrigt i bred overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter – fundet forligsmænd af overordentlig høj menneskelig kvalitet, med en meget betydelig viden og med megen selvstændig handleevne, og det var efter min mening et utiltalende stød under bæltstedet til en ikke tilstedeværende, hr. Jørgen Jensen lod sig forlede til i sorgen over, at han har så lidt tilslutning til sine synspunkter.

Når jeg alligevel er her, vil jeg sige til hr. Honoré, at jeg ikke finder anledning til at opbygge et særligt udvalg for at drøfte erfaringer med en lovgivning, som vi til enhver tid kan drøfte i arbejdsmarkedsudvalget.

Jørgen Jensen (DKP):

Det, vi diskuterer her i dag, er forligsmandsloven, forlignsinstitutionen og -systemet, og for mig var forligsmanden ikke en bestemt person, men det drejer sig simpelt hen om den kendsgerning, at arbejdsministeren denne gang, som jeg også sagde, greb ind i forlignsinstitutionens arbejde, kaldte den til sig og sådan set gav den det diktat, som senere blev en skitse og derefter et mæglingforslag. Derfor er der ikke noget angreb på nogen ikke-tilstedeværende eller noget stød under bæltstedet. Det er selve systemet, som denne gang viste sig som det, det reelt var, nemlig regeringens mulighed for at gribe ind i overenskomstforhandlingerne.

Jeg ved godt, at vi tidligere har diskuteret det, og at arbejdsministeren har benægtet det,

men det er alligevel, i hvert fald som det var tidsterminmæssigt, en kendsgerning, at den skitse, der fremkom, fremkom efter et møde i arbejdsministeriet, hvor arbejdsministeriets økonomer havde været til stede. Ganske vist havde de vist ikke blandet sig i dette, men bare været der hele natten, men kendsgerningen er, at det var det, der skete.

Om dette med at tale for sig selv gælder, at det jo er noget, der sker i dette folketing, men det, der er kendsgerningen, er, at store dele, ja, 100.000 arbejdere, har formuleret dette krav om at få arbejdsretten væk og at få forligsmandsloven ændret eller helt fjernet, så derfor tager jeg ret fortrøstningsfuldt på bemærkningen om, at vi taler for os selv. Vi taler som repræsentanter for dem, der i arbejderklassen har set nødvendigheden af, at arbejderne bliver stillet friere i den kamp, der skal føres ude på arbejdspladserne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Erlendsson):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om øget adgang til deltidsbeskæftigelse [af Bertel Haarder m. fl.].

(Beslutningsforslag nr. B 23. Fremsat 22/3 77).

Forslaget sattes til forhandling.

Arbejdsministeren (Erling Jensen):

Det foreliggende forslag til folketingsbeslutning om øget adgang til deltidsbeskæftigelse angår ansatte på det private arbejdsmarked, og forslaget svarer overvejende til andet led af det forslag til folketingsbeslutning om samme emne, som venstre fremsatte i sidste folketingsamling.

Da det tidligere forslag blev indgående drøftet ved første behandling i november 1976,